

431

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 22 września 1950 r.

w sprawie organów kontroli zawodowej oraz postępowania w zakresie odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia.

Na podstawie art. 14 i 27 ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 332) zarządza się, co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Artykuły (art.) powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej

fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 332).

2. Użyte w rozporządzeniu określenie „rzecznik okręgowy“ oznacza rzecznika dobra służby zdrowia przy okręgowej komisji kontroli zawodowej, określenie „Rzecznik Odwoławczy“ — Rzecznika Dobra Służby Zdrowia przy Odwoławczej Komisji Kontroli Zawodowej, określenie zaś „obwiniony“ — fachowego pracownika służby zdrowia, przeciw któremu został złożony wniosek o ukaranie.

Komisje i rzecznicy.

§ 2. 1. Właściwość miejscowa okręgowej komisji obejmuje obszar województwa.

2. Okręgowe komisje orzekają w sprawach o wykroczenia zawodowe fachowych pracowników służby zdrowia, wykonujących praktykę (zawód) w ich okręgach.

3. W razie przesiedlenia się fachowego pracownika służby zdrowia z okręgu jednej do okręgu innej okręgowej komisji, podlega on przez okres jednego roku właściwości komisji, w której okręgu poprzednio wykonywał praktykę (zawód) w sprawach o wykroczenia popełnione przed przesiedleniem się.

§ 3. 1. Okręgowe komisje urzędują w miastach będących siedzibą wojewódzkich rad narodowych (Rad m. st. Warszawy, m. Łodzi), przy których są utworzone.

2. Minister Zdrowia na wniosek prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi) może zarządzić utworzenie stałych zamiejscowych wydziałów okręgowych komisji.

3. W przypadkach, gdy względy szczególne to uzasadniają, prezes okręgowej komisji może za zgodą prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi) zarządzić sesje wyjazdowe komisji okręgowej poza jej siedzibę lub okręg.

§ 4. Odwoławcza Komisja urzęduje w m. st. Warszawie.

§ 5. Okręgowa komisja składa się z 20 członków, jeżeli liczba fachowych pracowników służby zdrowia wykonujących praktykę (zawód) na jej obszarze nie przekracza 1.000 osób; w przypadkach wykonywania praktyki (zawodu) przez większą liczbę osób liczba członków komisji powiększa się o jednego członka od każdej pełnej lub rozpoczętej liczby 100 fachowych pracowników służby zdrowia.

§ 6. Członkowie Odwoławczej Komisji powołani są w liczbie 12 od każdej pełnej lub rozpoczętej liczby 5.000 fachowych pracowników służby zdrowia, wykonujących praktykę (zawód) na obszarze Państwa.

§ 7. W przypadku potrzeby uzupełnienia składu komisji w czasie jej kadencji, powołuje się członków na okres do końca kadencji.

§ 8. 1. Członkowie komisji wybierają spośród siebie w głosowaniu tajnym prezesa i jego zastępcę.

2. Pierwsze plenarne zebranie członków okręgowej komisji zwołuje się na zarządzenie prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi). Zwołanie pierwszego plenarnego zebrania członków Odwoławczej Komisji zarządza Minister Zdrowia.

3. Na pierwszym zebraniu plenarnym w każdej kadencji przewodniczy najstarszy wiekiem spośród członków Komisji.

§ 9. 1. Skład kompletów orzekających wyznacza prezes komisji.

2. Przewodniczącym kompletu Odwoławczej Komisji jest sędzia, chyba że przewodniczy Prezes Odwoławczej Komisji bądź jego zastępca.

§ 10. 1. Przy każdej okręgowej komisji powołuje się rzecznika okręgowego, a przy Odwoławczej Komisji — Rzecznika Odwoławczego. Ponadto powołuje się zastępców rzeczników okręgowych w liczbie odpowiadającej $\frac{1}{3}$ części członków komisji, przy której są czynni, oraz zastępców Rzecznika Odwoławczego w liczbie $\frac{1}{6}$ części członków Odwoławczej Komisji.

2. Rzecznicy wyznaczają swych zastępców do wykonywania czynności w toku postępowania wyjaśniającego oraz w toku postępowania przed komisjami.

3. Do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego bądź do popierania oskarżenia przed okręgową komisją w sprawach szczególnej wagi ze względu na interes publiczny Minister Zdrowia może wyznaczyć zastępcę Rzecznika Odwoławczego bądź rzecznika okręgowego, czynnego przy innej komisji, lub jego zastępcę.

4. Przepisy rozporządzenia odnoszące się do rzeczników stosuje się odpowiednio do ich zastępców.

§ 11. 1. Za udział w rozprawach członkowie komisji i rzecznicy otrzymują diety i zwrot kosztów przejazdów w wysokości ustalonej dla pracowników państwowych.

2. Prezesi komisji i ich zastępcy oraz rzecznicy za wykonywanie czynności poza rozprawą otrzymują wynagrodzenie obliczone według liczby przepracowanych godzin poświęconych na ten cel przy odpowiednim zastosowaniu norm przewidzianych przepisami o uposażeniu pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia. Liczbę godzin ustalają właściwe władze (art. 6) na podstawie sprawozdań, złożonych przez zainteresowane osoby.

§ 12. Członkowie okręgowych komisji nie mogą być równocześnie członkami Odwoławczej Komisji ani też rzecznikami. Rzecznik Odwoławczy nie może być równocześnie rzecznikiem okręgowym.

§ 13. Do wyłączenia członków komisji stosuje się odpowiednio przepisy art. 34 — 37 oraz art. 39 kodeksu postępowania karnego, do wyłączenia zaś rzeczników — przepisy art. 52 kodeksu postępowania karnego.

§ 14. 1. Odwoławcza Komisja na posiedzeniach plenarnych ustala własne regulaminy wewnętrzne oraz regulaminy wewnętrzne okręgowych komisji.

2. Rzecznik Odwoławczy ustala własny regulamin urzędowania oraz regulamin urzędowania rzeczników okręgowych.

3. Regulaminy, o których mowa w ust. 1 i 2, zatwierdza Minister Zdrowia.

Postępowanie wyjaśniające. Wniosek o ukaranie.

§ 15. 1. W przypadkach powzięcia wiadomości o popełnieniu wykroczenia zawodowego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi) zleca rzecznikowi okręgowemu wszczęcie postępowania wyjaśniającego.

2. Rzecznik okręgowy może wszcząć postępowanie wyjaśniające z własnej inicjatywy; o wszczęciu postępowania powiadamia w takim przypadku prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi).

§ 16. W przypadkach wykroczeń zawodowych, przewidzianych w art. 3 ust. 2, rzecznik okręgowy przedstawia właściwemu ministrowi bądź upoważnionej przez niego władzy lub organowi wniosek o wyrażenie zgody na wszczęcie postępowania wyjaśniającego.

§ 17. 1. Przy przeprowadzaniu postępowania wyjaśniającego rzecznik okręgowy stosuje odpowiednio przepisy art. 231 i 244 kodeksu postępowania karnego.

2. W przypadku, gdy doniesienie o wykroczeniu zawodowym zostało złożone na piśmie, a materiały dostarczone przy doniesieniu dostatecznie wyjaśniają sprawę i zapewniają dowody, rzecznik może odstąpić od przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego; powinien jednak w takim przypadku wezwać fachowego pracownika służby zdrowia, przeciw któremu skierowano doniesienie, do złożenia wyjaśnień.

§ 18. 1. Jeżeli rzecznik okręgowy uzna, że wyniki postępowania wyjaśniającego dają dostateczną podstawę do wszczęcia przeciw fachowemu pracownikowi służby zdrowia postępowania w zakresie odpowiedzialności zawodowej, a także w przypadku przewidzianym w § 17 ust. 2, zwraca się do prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi) o wyrażenie zgody na sporządzenie wniosku o ukaranie. Po uzyskaniu zgody rzecznik składa do okręgowej komisji wniosek o ukaranie.

2. Wniosek o ukaranie powinien zawierać wskazanie obwinionego, dokładne oznaczenie stawianych mu zarzutów oraz zaofiarowane dowody.

3. O złożeniu wniosku o ukaranie rzecznik okręgowy zawiadamia władzę, której obwiniony podlega służbowo.

§ 19. 1. Rzecznik okręgowy umarza postępowanie wyjaśniające na żądanie bądź za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi).

2. O umorzeniu postępowania rzecznik zawiadamia fachowego pracownika służby zdrowia, przeciw któremu wszczęto postępowanie wyjaśniające, osoby (urzędy, zakłady), które złożyły doniesienie o wykroczeniu bądź w stosunku do których został popełniony zarzucany czyn, oraz władzę służbową fachowego pracownika służby zdrowia.

3. Osoby (władze, urzędy i zakłady), o których mowa w ust. 2, mogą od postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego wnieść zażalenie do Rzecznika Odwoławczego w terminie 7-dniowym od daty doręczenia zawiadomienia.

§ 20. 1. W przypadku złożenia zażalenia Rzecznik Odwoławczy może zażądać od rzecznika okręgowego uzupełnienia postępowania wyjaśniającego.

2. Jeżeli Rzecznik Odwoławczy uzna, że zażalenie zasługuje na uwzględnienie, przedstawia sprawę Ministrowi Zdrowia z wnioskiem o udzielenie prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy,

m. Łodzi) wytycznych co do dalszego postępowania w sprawie.

3. W innych przypadkach niż określone w ust. 2, a także na żądanie Ministra Zdrowia, Rzecznik Odwoławczy zatwierdza zaskarżone postanowienie.

Postępowanie w I instancji.

§ 21. 1. Okręgowa komisja może zażądać od rzecznika uzupełnienia postępowania wyjaśniającego.

2. Postanowienie o wszczęciu postępowania w zakresie odpowiedzialności zawodowej wydaje okręgowa komisja na posiedzeniu poza rozprawą, ustalając równocześnie, kto ze świadków i biegłych ma być wezwany na rozprawę.

3. Postępowanie nie może być wszczęte, a jeśli zostało wszczęte, powinno być umorzone w razie śmierci obwinionego lub innej okoliczności wyłączającej odpowiedzialność zawodową. Przepis ten nie uchybia jednak przepisom § 35 ust. 2 i § 48.

4. Komisja może zawiesić postępowanie, jeżeli uzna, że wyniki innego rodzaju postępowania z powodu tego samego czynu mogą mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia komisji. W tym przypadku postępowanie zostaje na nowo podjęte po prawomocnym zakończeniu innego postępowania. Komisja jednak może wcześniej podjąć postępowanie.

§ 22. 1. Na rozprawie tajnej (art. 24 zdanie 1) oprócz osób biorących udział w sprawie mogą być obecni: prezes okręgowej komisji oraz dwaj mężowie zaufania obwinionego, wybrani przez niego spośród fachowych pracowników służby zdrowia.

2. W naradzie biorą udział wyłącznie członkowie kompletu orzekającego.

§ 23. 1. Okręgowa Komisja wydaje rozstrzygnięcia w formie orzeczeń o winie i karze lub w formie postanowień.

2. Orzeczenie może zapaść tylko na rozprawie. Postanowienia mogą zapaść także na posiedzeniach poza rozprawą.

3. W kwestiach nie wymagających rozstrzygnięcia okręgowej komisji prezes komisji lub przewodniczący kompletu orzekającego wydaje zarządzenia.

§ 24. Przed przystąpieniem do badania świadków i biegłych należy ich uprzedzić o odpowiedzialności za nieprawdziwe zeznania.

§ 25. 1. Następujące czynności w toku postępowania wymagają spisania protokołu:

- a) rozprawa (z wyjątkiem narady) i posiedzenie poza rozprawą,
- b) przesłuchanie obwinionego, świadków i biegłych,
- c) oględziny.

2. Protokół sporządza członek komisji wyznaczony przez przewodniczącego kompletu orzekającego.

§ 26. Przy sporządzaniu protokołów stosuje się odpowiednio przepisy art. 221—227 kodeksu postępowania karnego.

§ 27. Do terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu stosuje się odpowiednio przepisy art. 204—207, 213—215 kodeksu postępowania karnego.

§ 28. Po wszczęciu postępowania w zakresie odpowiedzialności zawodowej obwiniony i jego obrońca mają prawo przeglądać akta w obecności członka okręgowej komisji lub delegowanej przez prezesa innej osoby oraz sporządzać z akt odpisy i żądać poświadczenia ich zgodności z aktami.

§ 29. 1. Prezes okręgowej komisji wyznacza termin rozprawy, zarządza wezwanie na rozprawę stron (obwinionego i rzecznika), świadków i biegłych oraz doręczenie obwinionemu odpisu wniosku o ukaranie.

2. Wezwanie na rozprawę powinno być doręczone stronom i obrońcy przynajmniej na 14 dni przed rozprawą. Obwinionemu należy jednocześnie podać do wiadomości imienny skład kompletu orzekającego, odpis wniosku o ukaranie i listę wezwanych świadków i biegłych.

3. Obwiniony ma prawo w terminie 7-dniowym od dnia doręczenia zawiadomienia wyłączyć jednego członka kompletu orzekającego bez podania powodów. Wyłączenie członka kompletu orzekającego w tym trybie może nastąpić tylko jeden raz. Uprawnienie to nie narusza ogólnych przepisów o wyłączeniu członka kompletu.

§ 30. Okręgowa komisja może rozpoznać sprawę w razie nie usprawiedliwionego niestawienia się na rozprawę obwinionego lub jego obrońcy.

§ 31. 1. Przewodniczący rozpoczyna rozprawę przez odczytanie wniosku o ukaranie, po czym obwiniony składa wyjaśnienia. Następnie przewodniczący zarządza przeprowadzenie dowodów.

2. W toku rozprawy mogą być odczytane akta postępowania wyjaśniającego, jeśli komisja uzna to za potrzebne.

3. Poza tym stosuje się odpowiednio przepisy art. 91—96, 110, 111, 112 § 2, 127, 263—268, 270—272, 274, 301—304, 306, 307 z wyjątkiem zdania drugiego § 2, 309 z wyjątkiem zdania ostatniego § 3, 309—315, 318—320, 323, 324 § 1, 325—327, 334, 335 § 1, 337—340 kodeksu postępowania karnego.

§ 32. 1. Komisja opiera swoje rozstrzygnięcia na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie w związku z treścią wniosku o ukaranie.

2. Orzeczenie skazujące powinno zawierać dokładne określenie czynu przypisanego obwinionemu.

§ 33. Orzeczenie z uzasadnieniem należy sporządzić, stosując odpowiednio przepis art. 339 kodeksu postępowania karnego, w ciągu dni 14 i niezwłocznie doręczyć stronom.

Postępowanie odwoławcze.

§ 34. 1. Strony mogą się odwołać od rozstrzygnięć komisji, kończących postępowanie w I instancji.

2. Wniesienie w terminie odwołania od orzeczenia wstrzymuje jego wykonanie.

§ 35. 1. Termin do złożenia odwołania wynosi 14 dni i biegnie od dnia doręczenia stronom odpisu rozstrzygnięcia.

2. W razie śmierci obwinionego przed upływem terminu do złożenia odwołania, prawo odwołania służy jego obrońcy, małżonkowi, krewnym w linii prostej oraz rodzeństwu w ciągu miesiąca od dnia śmierci obwinionego.

3. Jeżeli obwiniony lub osoba wymieniona w ust. 2 nie może podpisać odwołania z powodu choroby lub z innej przyczyny, odwołanie może być podpisane przez inną osobę upoważnioną do tego z podaniem przyczyny.

§ 36. 1. Oprócz obwinionego i jego obrońcy oraz osób, wymienionych w § 35 ust. 2, odwołanie na korzyść obwinionego może wnieść rzecznik okręgowy. Rzecznik może cofnąć odwołanie, wniesione na korzyść obwinionego, tylko za jego zgodą.

2. Poza tym stosuje się odpowiednio przepisy art. 372 kodeksu postępowania karnego.

§ 37. Odwołanie składa się w okręgowej komisji, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie.

§ 38. Odwoławcza Komisja odrzuca odwołanie, jeśli zostało złożone z naruszeniem przepisów § 34 ust. 1 i § 35.

§ 39. O terminie rozprawy Odwoławcza Komisja zawiadamia strony, świadków i biegłych oraz Ministra Zdrowia — co najmniej na 14 dni przed tym terminem.

§ 40. Rozpoznając odwołanie Odwoławcza Komisja obowiązana jest rozpatrzyć istotę sprawy z wyjątkiem przypadków:

- 1) niewłaściwości okręgowej Komisji, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie,
- 2) nienależytego obsadzenia kompletu orzekającego w I instancji,
- 3) innych uchybień, jeżeli one mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

§ 41. 1. W przypadkach przewidzianych w § 40 pkt 1—3 Komisja uchyla orzeczenie I instancji i przekazuje sprawę właściwej komisji albo też komisji, która wydała zaskarżone orzeczenie, w celu ponownego rozpoznania w innym składzie członków.

2. Przy rozpoznaniu odwołań od postanowień kończących postępowanie Odwoławcza Komisja albo zatwierdza postanowienie, albo je uchyla i przekazuje sprawę w celu nadania jej dalszego biegu.

§ 42. 1. Jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w I instancji.

2. Odwoławcza Komisja może zlecić uzupełnienie materiału dowodowego jednemu ze swych członków lub właściwej okręgowej komisji.

§ 43. Rozstrzygnięcia Odwoławczej Komisji są prawomocne.

§ 44. 1. Odwoławcza Komisja prowadzi księgę swoich zasadniczych orzeczeń oraz zasad etyki, godności i sumienności zawodowej ustalonych w trybie art. 8 ust. 2.

2. O wpisaniu orzeczenia do księgi zasadniczych orzeczeń decyduje Prezes Odwoławczej Komisji.

Wykonanie orzeczeń.

§ 45. Po uprawomocnieniu się orzeczenia prezes okręgowej komisji przesyła odpis orzeczenia z uzasadnieniem prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (Rady m. st. Warszawy, m. Łodzi) — do wykonania oraz władzy służbowej skazanego — do wiadomości.

Wznowienie postępowania.

§ 46. Jeżeli po prawomocnym zakończeniu postępowania zostaną ujawnione nowe okoliczności lub dowody mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, komisja, która ostatnia orzekała w sprawie, nakaze wznowienie postępowania na wniosek rzecznika lub skazanego.

§ 47. Wznowienie postępowania na niekorzyść obwinionego może nastąpić wtedy tylko, gdy na umorzenie postępowania lub orzeczenie mogło mieć wpływ przestępstwo albo jeżeli w ciągu 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wyjdą na jaw inne okoliczności lub dowody, mogące uzasadnić skazanie uwolnionego lub wymierzenie kary pozbawienia prawa wykonywania praktyki (zawodu) w określonej miejscowości lub okręgu.

§ 48. W razie śmierci skazanego wniosek o wznowienie postępowania na jego korzyść mogą zgłosić: małżonek skazanego, krewni w linii prostej i rodzeństwo, obrońca oraz rzecznik.

§ 49. 1. Komisja rozpoznaje wniosek o wznowienie postępowania na posiedzeniu poza rozprawą.

2. Postępowanie wznowione toczy się w myśl zasad ogólnych.

§ 50. Obwinionemu, którego uniewinniono w postępowaniu wznowionym, zwraca się pobrane od niego koszty postępowania.

Koszty postępowania.

§ 51. Każde rozstrzygnięcie kończące postępowanie powinno zawierać postanowienie o kosztach postępowania.

§ 52. 1. Jeżeli postępowanie skończyło się orzeczeniem skazującym, koszty postępowania ponosi skazany, w innych przypadkach, jak również w razie nieściągalności, koszty postępowania obciążają Skarb Państwa.

2. Jeżeli w sprawie jest dwóch lub więcej skazanych, ponoszą oni koszty postępowania w stosunku ustalonym przez Komisję.

§ 53. Komisja może uwolnić skazanego od zwrotu kosztów postępowania w całości lub w części, jeżeli uzna, że poniesienie ich byłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt uciążliwe.

§ 54. Do kosztów postępowania należą:

- 1) rzeczywiste koszty przesyłek, wezwań i doręczeń,
- 2) wynagrodzenie należne w związku ze sprawą członkom komisji i rzecznikom,
- 3) należności świadków i biegłych.

§ 55. 1. Należności świadków i biegłych określa komisja, stosując odpowiednio przepisy o kosztach sądowych w postępowaniu karnym.

2. Świadkowie i biegli powinni żądać swych należności przed zakończeniem rozprawy pod rygorem ich utraty.

Przepis końcowy.

§ 56. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: T. Michejda